

Novetats d'hivern

L'esquerra catalana fa temps que està tancada als seus quaters d'hivern, com si hagués decidit replegar files, i esperar temps millors, limitant-se a contemplar la pròpia impotència. Mentre Pujol navega amb el vent a favor que li dona la bonança econòmica, i trampeja amb més o menys èxit les periòdiques turbulències de la col·laboració amb el PP, la perplexitat de l'esquerra augmenta perquè no detecta que el pacte amb els populars desgasti CiU. Al contrari. La incapacitat de donar una resposta adequada a aquesta perplexitat, juntament amb l'absència de lideratge electoral i de projecte comú, manté paralitzada l'esquerra catalana. El resultat és que avui a Catalunya no solament sembla que no hi hagi oposició, sinó que continua sense detectar-se un projecte polític alternatiu amb prou credibilitat i empena per provocar un canvi de majoria.

Davant d'això, alguns es limiten a esperar que la solució arribi la primavera que ve, provinent de Roma. Els qui esperen i sospiren per Pasqual Maragall asseguren que n'hi haurà prou amb una campanya curta, de pocs mesos, que desperti il·lusió. Molta imatge, estètica *guapa* de videoclip, i per tant, poques idees. Però pel que diuen, l'interessat continua consultant els déus romans, i es limita a emetre missatges advertint que si no detecta voluntat de canvi, ell no juga. Que és una manera amable d'avisar que amb un lideratge no n'hi ha prou, que també fan falta idees, projecte renovat i suma de voluntats. Perquè en pocs mesos probablement es pot fabricar una alternativa electoral, però difícilment es consolida una alternativa política creïble.

Enmig d'aquesta paràlisi hivernal hi ha qui comença a fer moviments significatius, que no permeten parlar de desglaç però sí que poden ser considerats una novetat. En la principal família de l'esquerra catalana, estan passant coses. El PSC encara no ha superat del tot les querelles internes que l'han mantingut atenallat en els darrers quatre o cinc anys. Narcís Serra reviu sovint episodis de setge a la primera secretaria protagonitzats per anomenats

capitans territorials, com havia viscut el seu predecessor en el càrrec, Raimon Obiols, tot i que l'actual primer secretari se'n surt millor gràcies a la seva capacitat de persuasió de militars colpistes adquirida durant la seva etapa de ministre de Defensa. Però la novetat no és aquesta. La novetat és que al si del PSC es detecta una voluntat de recuperar un perfil de partit, que implica automàticament una necessitat de distanciar-se del PSOE. Aquesta voluntat, anunciada per Joaquim Nadal en una entrevista publicada per aquest setmanari fa dues setmanes, s'ha visualitzat en la nova proposta de finançament autònom que han presentat els socialistes catalans.

L'entorn de Narcís Serra assegura que aquesta estratègia de diferenciació del PSOE obeeix a la voluntat indiscutible del PSC de recuperar la seva autonomia política. La nova proposta de finançament pot ser el primer pas d'aquesta nova orientació. Altres veus del socialisme català posen en dubte aquesta voluntat i asseguren que aquest distanciamment del PSOE obeeix només a raons conjunturals que tenen l'origen en el darrer congrés dels socialistes espanyols, quan Narcís Serra no va aconseguir de Joaquín Almunia la influència a què aspirava al si de l'executiva federal. Aquestes relacions semblen encara més deteriorades després de l'epi-

sodi de presó que va patir Josep Maria Sala, quan el PSC va pair amb disgust l'autocrítica que va fer Almunia del cas Filesa davant l'opinió pública.

El temps demostrarà fins on està disposat a arribar el PSC per recuperar la seva sobirania política. S'ha de veure si aquest distanciamment respon a una posició crítica conjuntural interessada com ho podria estar qualsevol federació regional del PSOE o si finalment els socialistes catalans han decidit retrobar-se amb el seu esperit fundacional de partit diferenciat. Joaquim Nadal deia en aquesta revista que una de les coses que produeix insatisfacció entre els votants de l'esquerra és l'ambigüitat de relacions amb els partits estatals, a banda de la manca de claredat del projecte catalanista i la inconcreció del missatge progressista. Si el diagnòstic està clar, el repte es veure com s'aplica el remei. ■

PERE MARTÍ



“El temps demostrarà fins on està disposat a arribar el PSC. S'ha de veure si el seu distanciamment del PSOE obeeix a raons conjunturals o si es tracta de recuperar el seu esperit fundacional.”